

The book cover features a central illustration of four animals: a panda on the left, a hawk in flight in the upper center, a wolf on the right, and a leopard in the foreground. The background is a mix of blue and orange light effects. The title 'SPIRIT ANIMALS' is at the top in gold, and 'PRÍBEHY VEĽKÝCH STRÁŽCOV' is in large blue letters. The author information and publisher logo are at the bottom.

**SPIRIT
ANIMALS™**

PRÍBEHY
**VEĽKÝCH
STRÁŽCOV**

Bonusový diel
BRANDON MULL
A ĎALŠÍ AUTORI

FRAGMENT

Spirit Animals

Príbehy Veľkých strážcov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

**Brandon Mull, Nick Eliopoulos,
Billy Merrell, Gavin Brown, Emily Seife**
Spirit Animals – Príbehy Veľkých strážcov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

ASPIRIT ANIMALS™

PRÍBEHY
VELKÝCH
STRÁŽCOV

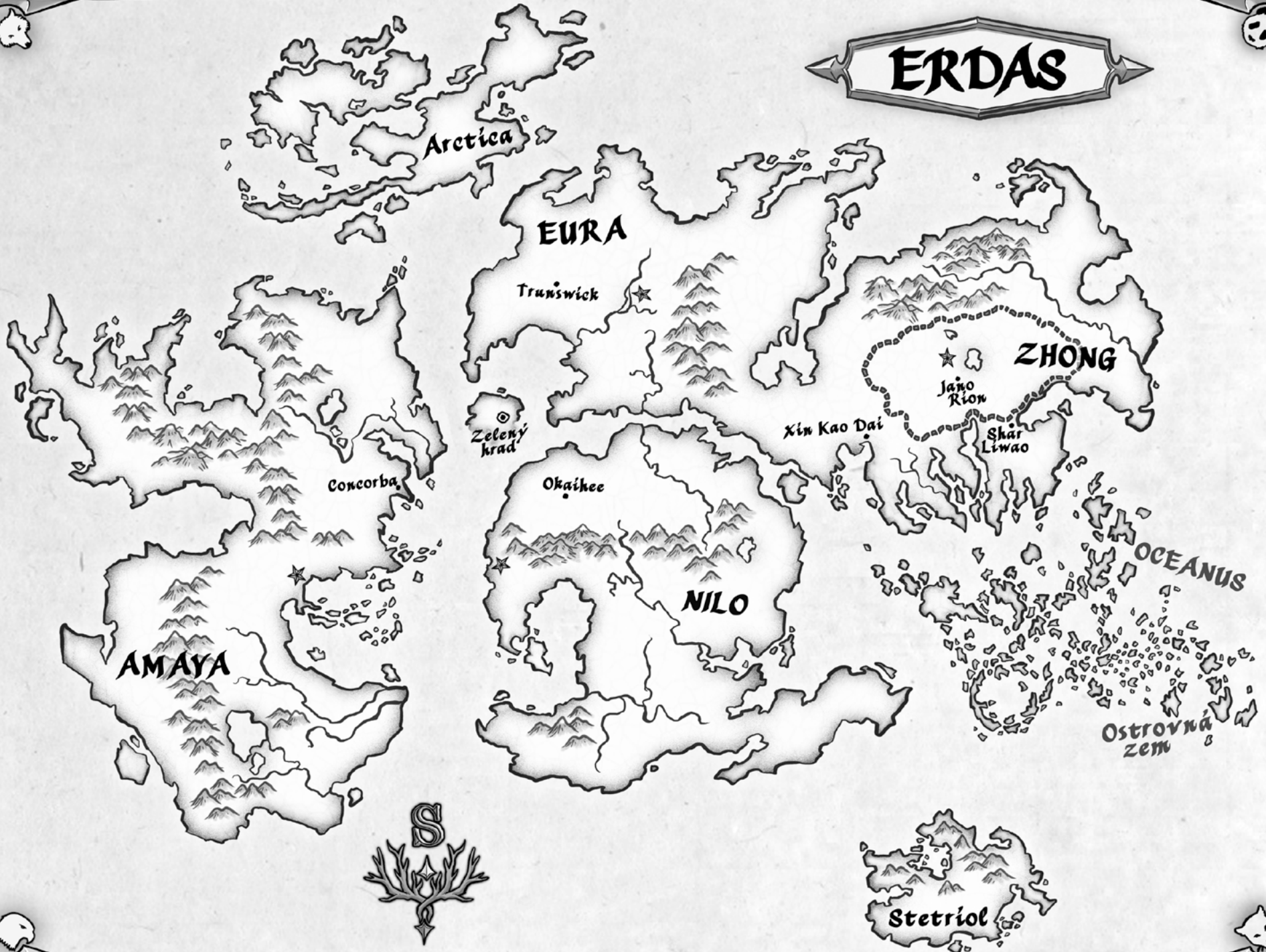
BRANDON MULL

Nick Eliopulos ♦ Billy Merrell

Gavin Brown ♦ Emily Seifeová

 FRAGMENT

ERDAS

Kovo

VZOSTUP KROKODÍLIEHO KRÁĽA

Nick Eliopulos

FELIANDOR, KRÁĽOVIČ NA TRÓNE STETRIOLU, SA ZADÍVAL DO temnoty a zvažoval ďalší ťah. Za chrbtom mal oceán, pred sebou tmavý les a vlastný osud.

Zaryl špičkou topánky do piesku a pomyslel na ťažko skúšané kráľovstvo. Z tajného vrecka cestovného pláštá vytiahol sklenú fľaštičku, prázdnu až na malú kvapku jantárovej tekutiny. Prevrátil nádobku v prstoch a sledoval, ako kvapka zachytáva blednúce svetlo.

Táto tekutina mohla zmeniť... všetko.

Volala sa Žlč.

Feliandrov otec bol dobrý kráľ a Feliandor chcel kráčať v jeho šľapajach. Preto predsedal kráľovskému súdu. Raz do týždňa sa dvere do trónnej siene otvorili každému, kto požiadal o audienciu u kráľa. Tento zvyk zaviedol panovník

pred mnohými rokmi a vďaka nemu sa stal nesmierne obľúbený. „Žijeme vo vysokej veži,“ povedal raz synovi, „ale vzdialenosť medzi kráľom a jeho poddanými by nikdy nemala byť väčšia, ako je dosah jeho slov.“

A tak sa Feliandor každý týždeň stretával s obyvateľmi svojho kráľovstva. Obvykle to znamenalo, že poddaní prichádzali zo široka-ďaleka, aby sa pošťazovali na rôzne maličkosti, zatiaľ čo Feliandor ich pozorne počúval, zamyslene pokyvoval hlavou a potom im poskytol slová útechy alebo navrhol uvážlivé riešenie.

V tomto smere neoplýval výnimočným nadaním a zdalo sa, že na tom nič nezmení ani plynúci čas. No vždy mal pri sebe dvoch spojencov, ktorí mu pomohli obstať v náročnej skúške: po ľavici kráľovského radcu Salena a po pravici kapitána kráľovskej hliadky Joricka. Nadobudol tak pocit, že s ich vedomosťami a zverenou mocou zvládne takmer každú úlohu.

A poddaní sa podľa všetkého rozhodli, že tento jeho pocit náležite preveria.

„Môj kráľ, musíš niečo podniknúť,“ prihovoril sa mu starý kováč nazývaný Gerard a ukázal na mladšieho muža po svojom boku. „Ničí mi živnosť.“

Mladší muž, Donnat, takisto kováč, si vzdorovito založil ruky na prsiach. „Tento starec sotva potrebuje pomoc. Nie je to moja chyba, že nedrží krok s dobou! Zákazníci vyniesli súd a moje novátorské kovácke postupy...“

„Tvoje kovácke postupy sú úbohé!“ skočil mu do reči Gerard. „Pre rýchlosť obetuješ kvalitu. Tvoje meče sa zlomia aj o korytnačí pancier.“

„Teraz sa uchýľuje k ohováračkám, Vaše Veličenstvo. Le-daže by chcel povedať, že naozaj útočil mojimi výrobkami na korytnačky.“

Feliandor by sa najradšej rozosmial nad tým, ako sa tí dvaja hašterili, ale sieň bola plná divákov. Ak vyrieši prob-lém, čo ich trápi, bude to dôkaz o jeho múdrosti a preziera-vosti – a vyzeráť múdro sa najviac vypláca v prítomnosti svedkov.

Odkiaľal si, až sa zvuk odrazil od stien. Prastará trónna sieň pôsobila ponuro. Ohraničovali ju nahrubo opracované kamene s úzkymi štrbinami na strope, cez ktoré prenikalo denné svetlo. Na stenách viseli farebné gobelíny a obradné meče a štíty bývalých kráľov. Výzdoba však nedokázala rozjasniť pochmúrnu miestnosť, ktorá Felovi vždy pripomí-nala hrobku. Dokonca aj počas bezstarostných dní.

Zato trón predstavoval ozajstný majstrovský kúsok. Stál na kamennom stupienku a bol vytepaný zo stetriolského železa znázorňujúceho rôzne časti zvierat: rozťahnuté krídla obrovského dravého vtáka, vzorované hadie šupiny, laby s pazúrmí útočnej šelmy. Nevyzeral pohodlne, ale pô-sobil majestátne. A vzbudzoval hrôzu. Fel nikdy predtým nevidel nič podobné a pochyboval, že ktorýkoľvek z rozhá-daných kováčov by dokázal vytvoriť takýto skvost.

Uprene sa zahľadel na staršieho z dvojice, Gerarda. „Ale bol *tvojím* učňom?“ opýtal sa.

„To je pravda,“ odpľul si starší kováč. „A tušil som, že len čo sa vzdám márnej snahy niečo ho naučiť, tá voš si otvorí kováčovňu. Ani nie o dvoje dverí ďalej od mojej dielne, kto-rá slúžila nášmu mestu po celé stáročia!“

Donnat pokrčil ramenami. „Každé mesto na Stetriole má svojho uznávaného kováča. Ako si mám zarobiť na živobytie, keď nám staršia generácia neuvoľní miesto?“

„Chápem,“ povedal Fel. „Čiže nie je dostatok kováčskych zákaziek. Dá sa to tak zhrnúť?“

„Presne tak,“ prikývol Gerard. „Nebojím sa konkurencie, ale nemienim sa uchyľovať k taktike tohto šarlatána.“

„V tom prípade nikdy neprekonáš moje ceny,“ odsekol Donnat.

Feliandor sa otočil k svojmu radcovi a stíšil hlas. „Čo mi k tomu povieš, Salen?“

„Hm, áno,“ začal Salen pomaly a pohladil sa po bielych bokombradách... pomaly. Salen nič nerobil rýchlo. „Nastolujú sa tým zaujímavé otázky... ohľadom úlohy koruny v obchodných stykoch. Navrhujem, aby sme zostavili komisiu na čele s kľúčovými predstaviteľmi kupeckých cechov a otvorili debatu...“

Fel hrozivo zagúľal očami. „Salen, prisahám, že ak ma dotiahneš na ďalšiu komisiu, pošlem ňa do vyhnanstva. Chcem riešenie hneď teraz.“ Obrátil sa na druhú stranu. „Nejaký návrh, Jorick?“

Jorick netrpezlivo zavrčal. „Mohol by som schmatnúť každého z remeselníkov do jednej ruky a mlátiť nimi tak dlho, až by z dvoch vyziabnutých kováčov vznikol jeden územčistý.“

Fel sa nevdojak usmial. „Výborný nápad, Jorick, ale necháme si ho v zálohe.“ Znova si odkašľal, aby umlčal hučiaci dav, a potom obrátil pozornosť na oboch mužov čakajúcich na jeho rozsudok. „Dobre, dobre. Ak problém spočíva v nedostatku

príležitostí na kovanie železa, postarám sa, aby ste získali zákazky. Je načase, aby kráľovská hliadka dostala nový výstroj. Budete mať toľko práce, že obaja budete môcť obsluhovať vyhňu niekoľko mesiacov. Pozdáva sa vám tento návrh?”

Starší kováč prikývol. „Bude mi čťou dodať zbrane a zbroj pre stráž.“

Mladší kováč sa usmial. „Ja by som to zvládol dvakrát rýchlejšie za zlomok ceny.“

„To neprichádza do úvahy,“ napomenul ho Feliandor. „Len žiadne náhlenie. Obaja dostanete za prácu rovnakú odmenu. Cestou von sa zastavte u veliteľa skladu, povie vám, s čím začnete.“

Keď kováči opustili sieň, Fel sa samofúbo usmial na svojho radcu. „Tak vidíš? Obaja odchádzajú spokojní.“

Salen mu úsmev neopätoval. „Krátkodobé riešenie, môj kráľ, si zaslúži len krátku oslavu.“

„Ďakujem, Salen, oslava je výborný nápad. Požiadam ňa, aby si ju usporiadal. Čo nás čaká ďalej?“ Otočil sa na páža, ktorého úlohou bolo dozerať na program audiencií, a nedočkavo si pomädľil ruky. „Kto má ďalší uzol, čo bude musieť kráľ rozviazať?“

Páža zbledlo. „Prepáčte, kráľ Feliandor, ale nadnes je to všetko.“

„To nie je možné!“ Fel sa zamračil a rozhlíadol sa po miestnosti. Bolo tam niekoľko desiatok ľudí. Azda všetci prišli len ako diváci? Očakával, že sa všetci budú predbiehať, aby využili príležitosť požiadať o radu kráľa.

Prechádzal očami po sieni, keď vtom mu padol zrak na ženu, ktorú nikdy predtým nevidel. Bola síce len jednou

z tváří v dave, ale na prvý pohľad bolo vidieť, že je Niločanka. Jej pôvod prezrádzala nielen tmavá pleť, ale aj nápadné niloské šaty – nádherné, s výraznými odtieňmi, akými sa vyznačujú len niloské farbivá vyrábané niloskými remeselníkmi z niloských rastlín. Nezvyčajné farebné šaty sa považovali v Stetriole za vzácny prepych.

Cudzinka na kráľovskom dvore. Fel uvažoval, čo tu neznáma žena robí. Mala dôstojné držanie tela, s hrdo vztyčenou hlavou. Žeby patrila k niloskému kráľovskému rodu? Ale prečo sa mu potom nepredstavila, ako býva zvykom?

Fel si zrazu pripadal ako pod drobnohlľadom.

„Dobre,“ prehovoril. „Vypočujeme si najnovšie správy o výsadbe stromov. Kde je Xana?“

Dav sa rozostúpil a pred kráľa predstúpila stetriolská žena. Xana nenosila tradičné sukne ako ostatné ženy na dvore – dávala prednosť praktickejším nohavičiam a terénnym topánkam, ktoré sa lepšie hodili k práci poprednej botaničky. Dokonca aj na najjemnejšej tunike, ktorú si obliekla, bolo vidieť stopy jej povolania: škvrny od trávy a hliny.

Xana sa uklonila pred kráľom, narovнала sa a zahľadela sa mu do očí. „Odpusť, môj kráľ, ale nepripravila som žiadnu správu.“

„Nemusíš hovoriť tak obradne, Xana,“ usmial sa Felian-dor. „Zaujímali ma len pokroky, ktoré si dosiahla.“

„Obávam sa, že žiadne nestoja za zmienku.“

Salen zdvihol hrčovitý prst. „Môj kráľ, možno by sme mali dopriať Xane čas, aby spísala úradnú správu. Veľmi rád nájdem termín v rozvrhu...“

Fel hlasno zastonal. „O tom nepochybujem, Salen. Som

si istý, že ťa nič nenaplní väčšou radosťou.“ Vstal z trónu a vykročil smerom ku Xane, ktorá stála v pozore pod schodmi stupienka. „Len ma zaujíma, čo ste minulý mesiac robili. Zasadili ste nejaké stromy?“

Xana prikývla. „Vysadili sme štyristo stromov dovezených z cudziny. Dvanásť rôznych druhov. Prežilo z nich len tridsať percent.“

„Tridsať percent! Nuž, to je...“ odmlčal sa Feliandor. „To je viac než sto stromov, ktoré tam predtým nerástli. To nie je maličkosť.“

Xana zavrtela hlavou, očividne menej nervózna, keď zrazu bola vo svojom živle. „Stromy prežijú sotva rok. Ich korene sú zvyknuté na vlhkejšiu pôdu. A tie, ktoré nevyšnú pre nedostatok živín a vody, budú mať príliš vysoký kmeň a dlhé konáre, takže sa jednoducho vyvrátia.“

Fel sa naježil. Cítil na sebe pohľady divákov, ale nespúšťal zo Xany oči. „Veľmi dobre,“ povedal. Dúfal, že jeho hlas znie pokojne a dôstojne. „Zdvojnásobím tvoj rozpočet na nasledujúci štvrťrok, Xana, ale musíš mi sľúbiť, že tomu budú zodpovedať výsledky.“

„Môj kráľ, to nemôžem.“

„Nemôžeš mi sľúbiť výsledky?“

„Chcem povedať, že mi svedomie nedovolí, aby som prijala ďalšie kráľovské zlato. Premena pustatiny v les nevyžaduje len zasadiť stromy, ale aj odlišné životné prostredie. Kým sa nenaučíme ovládať počasie, obávam sa, že neuspějeme.“

Fel mlčky stál. Zlosť a sklamanie ním neovládateľne lomcovali. Z tváre mu sálala horúčosť a uvedomoval si, že sa

červená pred celým davom. Zafal ruky a zaškripal zubami, ale čím väčšími so svojimi pocitmi bojoval, tým väčšími mu horeli líca.

Znova zahliadol niloskú ženu, ktorá ho nezaujato pozorovala. Keď sa im stretli oči, Fel odvrátil zrak ako prvý.

Xany sa znova zmocnila nervozita a ticho sa dalo krájať nožom. Napokon sa ozvala: „Je mi to veľmi ľúto, môj kráľ. Tunajšie podnebie je príliš suché a pôda je takmer neplodná. V centre Stetriolu neporastie žiadny les.“

Ťažké dvere do trónnej siene sa náhle rozleteli a miestnosťou sa šírila ozvena hlasného buchnutia. Všetky hlavy sa otočili ku vchodu, cez ktorý práve krivkal zanedbaný muž s neupravenými bokombradami. V ruke niesol špinavý plátenný vak.

Jorick tasil meč. Jeho muži, rozmiestnení po sále, ho nasledovali.

„Zadržte!“ vyhrkol kráľ a položil dľaň na Jorickovu ruku s mečom.

„Dobrý kráľ Fel!“ vykrikol muž spevavo. „Dobrý kráľ Fel, dobrý kráľ Fel, kde je ti koniec.“ Znelo to ako úryvok z nejakej piesne, ale Feliandor si nedokázal spomenúť na melódiu.

„Prednes svoju vec,“ vyštekol Jorick.

Muž pomaly krivkal k trónu a dav sa pred ním rozostupoval, aby ho nechal prejsť. Muž si prehodil vak cez plece a s povzdychom odvetil: „Bol som na druhej strane hôr a teraz som sa vrátil. Povedal mi, aby som sa vrátil. Ako som ja povedal Jaceovi, aby nezomrel. Ale nikto ma nepočúva!“

Salen sa prekvapene strhol a naklonil sa k Feliandorovi. „To je lord Griswald,“ zasyčal kráľovi do ucha.

Fel otvoril ústa. „Do strážcov, máš pravdu. Bol som si istý, že je mŕtvy.“

Lord Gareth Griswald bol národný hrdina, ktorý sa preslávil tým, že prvý dosiahol vrchol Šarlátovej hory, najvyššieho štítu Červených hôr. Tento úspech ho predurčil na to, aby splnil Felovo prvé kráľovské nariadenie: mal viesť skupinu prieskumníkov cez Červené hory do vnútornej časti Stetriolu a ďalej na druhú stranu svetadiela.

Zatiaľ čo pobrežie bolo dôkladne zmapované a husto osídlené, do srdca kontinentu sa odvážil len málokto. Skúsenosti očitých svedkov naznačovali, že celé vnútrozemie pokrýva púšť. Feliandor sa však stále nádejal, že kdesi v nedohľadne sa nachádza oáza. Možno veľké vnútrozemské jazero obklopené bujnými lesmi alebo obrovský sopečný kráter vhodný na obrábanie pôdy.

Ale Griswald pred vyše rokom zmizol a teraz nevyzeral ako človek, ktorý si užíval odpočinok v oáze.

Fel zdvihol obe ruky a prehovoril hlasnejšie. „Ľud stetriolský! Lord Griswald sa vrátil.“

Ak mal v úmysle divákov upokojiť, neuspel. Davom sa roznieslo zhrozené mumlanie. Potom si však ľudia uvedomili, že pred nimi stojí stratený hrdina, ktorý sa vrátil v oveľa horšom stave, než v akom odchádzal.

Stál už dosť blízko, takže Fel z neho cítil kyslý zápach, aký sa šíri z pokazeného mlieka.

„Ehm, priateľu,“ povedal Fel, aby ho všetci počuli, „zjavne si podstúpil ťažkú skúšku. Najskôr ti pripravíme kúpeľ a teplé jedlo. Salen môže naplánovať schôdzku, aby sme sa porozprávali.“

Možno to súviselo len s jeho predstavivosťou, ale zdalo sa mu, že Griswaldov vak sa... hýbe.

„Jace zomrel,“ oznámil muž.

Fel sa otočil na Salena. „Jace?“ zašepkal.

„Jeden z jeho výpravy,“ odvetil radca rovnako potichu. „Mladý kartograf.“

„Zapísal som si to, aby som nezabudol,“ ozval sa Griswald a prišuchtal sa ešte bližšie k panovníkovi. „Jacea zabil ropucha, Janasa zasa včela. Marcusa... Marcusa zabil smäd pri osamelej borovici.“

„Ach, bože... Celá výprava je mŕtva,“ povzdychol si Salen.

„Jorick, odveď ho odtiaľto,“ precedil cez zuby Feliandor.

Jorick pokynul svojim mužom a vykročil dopredu. Griswald si všimol, ako sa okolo neho sťahujú stráže.

„Nie!“ vykrikol. Zovrel vak, zhodil ho z pleca a držal ho pred sebou ako štít. „Nie. Musím kráľovi odovzdať dar!“

Salen položil dlaň na Felovo plece. „Môj kráľ...“

Fel mal pocit, akoby nohami vrástol do zeme.

Stráže obkolesili Griswalda zo všetkých strán, ale Griswald obrátil vak hore nohami a vysypal jeho obsah na podlahu.

Klbko hadov. Zvíjali sa ako hrozivý, syčiaci kaleidoskop plný farieb.

Vzápätí sa začali rozpletať a rozliezať na všetky strany.

V sieni vypukol zmätok. Stráže sa s vytasenými mečmi vrhali na hady, diváci prchali k dverám, strkali sa a kričali. Griswald stál uprostred miestnosti a dusil sa smiechom. Ozval sa výkrik a Fel zbadal, ako zvlášť vrtký had útočí s vycerenými zubami na malú dievčinu. Skôr než ju stačil uštipnúť, objavila sa hnedá škrvna a prehryzla hada na dva

kusy. Tou škvrnou bolo nejaké zviera, ktoré sa pohybovalo po kamennej podlahe tak rýchlo, že ho Fel nedokázal rozpoznať. Vyzeralo ako dlhý, šlachovitý hlodavec a tvarom tela pripomínalo hada.

„Vládneš kráľovstvu púšti a hadov!“ vykrikol Griswald.
„Za horami nečaká nič iné len smrť!“

V tej chvíli už Jorick ťahal Fela k dverám ukrytým za závesom v tieni trónu. Kapitán ho strčil dovnútra a vrátil sa do trónnej siene, kde panoval zmätok. Salen vbehol za Felom a zavrel dvere.

V náhlejšej temnote, kam ustavične prenikal krik poddaných, sa Fel cítil oveľa mladší, než v skutočnosti bol. Na chvíľu sa znova premenil na chlapca a Salen mu pripadal ako sivý dedo, ktorého poznal po celý život. Rozochvene sa schúlil do starcovho náručia. Salen nedal na seba znať, že ho Felovo správanie prekvapilo, a jednoducho ho objímal, kým nenašiel stratenú rovnováhu.

„Si v poriadku, môj kráľ?“ opýtal sa Salen s rukou položenou na Felovom pleci.

„Toho chlapa chcem uvrhnúť do žalára,“ povedal Feliandor a upravil si železnú korunu.

„Je to hrdina. Ľud...“

„Zariad' to, Salen. Zavrite ho a zahod'te kľúč.“

V tú noc Feliandor nemohol zaspáť. Nie div, po takom dni.

Nakoniec sa vydal na prechádzku po chodbách hradu, ktoré nikdy neboli celkom temné a prázdne. Po celú noc

v nich horeli sviečky. Kvôli vojakom, čo stáli na stráži, v pozore a s takými bezvýraznými tvármi, že o nich Fel často prestal uvažovať ako o ľuďoch. Skôr ich vnímal ako kus nábytku.

Napokon zablúdil do veľkej siene, kde viseli portréty stetriolských kráľov. Prechádzal okolo svojich predkov a zastavil sa pred obrazom rodičov. Vzopreli sa tradícii a trvali na tom, aby sa na oficiálnom portréte objavili spolu – kráľ aj kráľovná. Vždy sa správali ako seberovní.

A ak Felovho otca ľud miloval, jeho matku priam zbožňoval. Pri každej príležitosti chodila medzi poddaných, zasadzovala sa o zlepšenie zdravotnej starostlivosti a – na údiv šľachty – o všeobecnú gramotnosť. Šlo o výstredný cieľ, ale na počudovanie neprajníkov sa obyvatelia kráľovstva prejavili ako usilovní žiaci.

Po rokoch spoločného vládnutia tak jeho rodičia zanechali Stetriol v lepšom stave, než v akom ho prevzali. O tom nebolo pochyb. To bol skrátka fakt.

Felovým nešťastím bolo, že zdedil kráľovstvo v období, keď dosiahlo vrchol. A odtiaľ viedla cesta už len nadol. Stetriol upadal. V rôznych kútoch krajiny hľadali ľudia obetného baránka, na ktorého by zvalili vinu za pribúdajúce ťažkosti. Nevinili geografické pomery ani počasie. Vinili kráľa.

Feliandor si prezeral portrét rodičov. Vari po stýkrát hľadal v ich tvárach črty, v ktorých by spoznal sám seba. No akoby zdedil len ich najzákladnejšie črty a problémy.

Za úpadok Stetriolu neniesol žiadnu zodpovednosť – pri najmenšom *to* Fel vedel. Pobrežie prekypovalo životom a te-